

„Jaz stanujem tudi na Hožej ulici,“ mi odvrne, „potem vas povabim v svoj voz in se peljeva skupaj.“

Tako sva se vozila skupaj skozi mesto s staro molčečo mumijo, ki se mi je vkljub svoji redkobesednosti kmalu priljubila.

Pred neko hišo na Hožej ulici veli vozniku, naj ustavi, zleze sam z voza, potem pa reče, naj pelje mene še nekaj hiš dalje do mojega stanovanja.

Poslovala sva se jako pristrčno in toplo in pri slovesu mi je podal svojo tresočo roko: „Morda se ne vidiva več!“

Jaz se peljem dalje domov in se vležem spat.

Zjutraj vzamem v roke jutranjo izdajo dnevnika „Kurjer varšavski“ in najdem v njem med najbolj svežimi novicami, da je bil ponoči policijski „obisk“ pri Aleksandru Jablonovskem in da so ga odpeljali v trdnjavo.

Zakaj so prišli in kako se je zadeva končala, ne vem. Zdi se mi, da ni bilo hudega. Vendar me je novica pretresla.

* * *

Tu hočem povedati še povest o nekem drugem „obisku“, ki je bil pa manj tragičen.

V naši hiši je stanovala neka rodbina, obstoječa iz očeta, matere in dveh hčera. Oče je bil visok uradnik še iz časov, ko je tudi Poljak lahko prišel do višje službe, in je zdaj živel v pokoju. Starejša hči se je že omožila in je samo od časa do časa prihajala k staršem na obisk, mlajša se je pa ravnokar vrnila iz nekega belgijskega penzionata, posedala doma in čitala francoske romane, delala toaleta, hodila na izprehod in pričakovala ženina. Duševno je bila nekoliko manj kot srednje razvita in se ni brigala za nobeno javno stvar. Z eno besedo, bila je dobra, preprosta, nekoliko naivna bunka, kakor se jih dobi mnogo.

Neke noči po polnoči je prišel k njim „obisk“ s častnikom na čelu. K sreči je imela služkinja toliko samozavesti, da jim je stopila na pot in jih zadrževala, kolikor se je dalo.

„Gospodična je bolna, ne more nobeden k njej,“ jim tolmači.

„Mi moramo,“ odvrne častnik, „je obisk.“

Služkinja se ustavlja, vojaki jo pahnejo na stran, pri tem je pa nastal tak ropot, da se je gospodična vzbudila in je imela čas vreči nase neko haljo.

Medtem so že vlomili v sobo. Gospodična je morala stati sredi sobe „ruki vverh“, to je z rokama kvišku, vojaki so pa preiskali vso sobo, prevrnili vse, razmetali posteljo, razrezali celo blazine, preiskali še gospodično, če nima morda pri sebi pod

ZRAKOPLOVEC BLÉRIOT

obleko skritega kaj prepovedanega. Tako so delali skoraj do jutra, nekaj ur. Potem so pa spet odšli. Prepovedanega ali državi nevarnega niso našli pri njej ničesar, da bi pa vendar ne odšli čisto prazni, so vzeli neka pisma, katera je pisal njen ženin.

Drugega dne mi je dotična gospodična s strašno ogorčenostjo pripovedovala, kaj se ji je zgodilo. Jaz sem se ji pa smejal. Saj to ni nič posebnega, kaj takega se lahko vsakemu pripeti. V tem slučaju je bila najbrže kakšna pomota in so prišli na napačen naslov, kar se tudi lahko zgodi.

O vzrokih „obiska“ in o usodi njenih pisem ni izvedela gospodična ničesar več. Drugih posledic pa tudi ni bilo nobenih.

(Dalje.)

